

La tria per Andreu Loncà

DIARIS

"Diarios. 1999-2003", d'Iñaki Uriarte és de la mena de llibres que m'agraden: publicats en editorials petites, escriptors mig desconeguts, gèneres gens massius, presentats com una descoberta... Es veu que sóc així. Qui és Iñaki Uriarte? D'entrada, un lector de Montaigne i de Borges. I de Ferlosio. Ara bé, és un lector que va al dret. Els ressenyadors pels diaris ho tenim pelut: els "Diarios" d'Uriarte són complexos, plens de detalls contradictoris, que no admeten cap síntesi fàcileta. És prou evident que és un llibre que retrata els traços del seu caràcter, la seua vida i els seus valors íntims, tot i que parli de llibres llegits, de cites recordades o de petits viatges a Florència. És un llibre *montanyà* (de Montaigne, és clar) de cap a cap car del nimi, del petit n'extreu el gran, el que és substanciós.

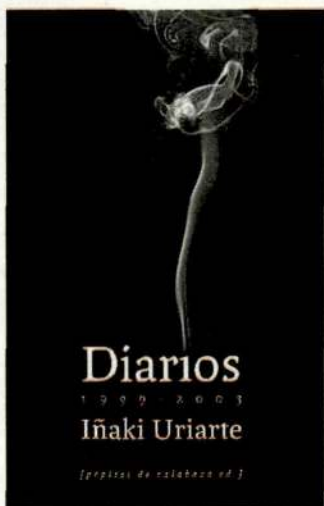
Quins temes hi apareixen? L'autor afirma que ha viscut sense treballar. Ha fet feinetes, ha fet crítica al diari, ha escrit, però aixecar-se a les vuit del matí no ho ha fet mai. Recorda cites coents: "No crec que ningú, a l'hora de morir, s'hagi penedit de no haver fet més hores a l'oficina."

Cita Ferlosio sovint (rellegir-lo va bé per a certs desficiis en les vacances!): "¿Cómo os habéis equivocado siempre! Era al afán, al trabajo, al quebranto, a la fatiga; no al sosiego ni a la holganza, ni al goce, ni a la hartura, a quienes tenías que haberles preguntado: ¿Para qué servís?"

Iñaki Uriarte afirma que està tan distant dels nacionalistes bascos com dels nacionalistes espanyols (crítica sovint Juaristi). Per un efecte òptic creu que uns i altres el perceben més a prop de l'adversari: uns el fan proespanyolista, altres pronacionalista.

Escriu: "Ni abertzales, que me suena a burro, ni constitucionalista, que me suena a catedrático. De nuevo: *tertium datur*."

Com a escriptor està en l'òrbita espanyola. Vull dir que no pensa en els termes d'un escriptor basc compromès: per començar, escriuria en euskera... Si fos per les seues relectures, fóra un escriptor francès: no para de tornar als "Cahiers" de Paul Valery. "Esa ruina fenomenal", que diu Octavio Paz. Per cert, recorda el detall que Valery, en cert moment, pensava que el no escriure res era el plaer més sublim, que sempre escrivia "obligat, forçat i empenyat com una mona".

LLIBRES.
Títol: "Diarios. 1999-2003"
Editorial: Pepitas de Calabaza
Preu: 15 euros